

1 Decembrie

Florin T. Roman

Motto: Un popor grav rănit încă mai pășește, anevoios,
ca printr-o lacrimă amară, dar vie,
pe un drum de pământ noroios,
de la Sarmisegetusa Regia, prin Blaj, spre veșnicie.

Pe ulița ce traversează de-a lungul
și de-a moartea România,
căutând omenia,
am trecut în această dimineață, devreme,
pășind agale, la braț cu istoria
scrisă în binecuvântări și blesteme.

Undeva înainte l-am văzut pe Ștefan
copil în fașă,
cu pinteni și cu cravașă,
purtând într-o mână o cruce de lemn
și-n cealaltă un paloș pe care scria
un vers eminescian și-un îndemn.

M-am oprit puțin, preț de-un veac,
la o casă în care știam
de la râu, de la ram,
că locuiește Brâncoveanu cu cei patru fii
și-am zărit pe fereastră, în luciri de opaiț,
un potir, o Psaltire și niște icoane vii.

De pe marginea uliței, din iarba
unui mal de pârâu,
întă până la brâu,
ce mirosea a grâu copt și-a sânge de om
se vedea cum Nică alerga prin grădini
și cum Porumbescu compunea sub un pom.

Niște țepe medievale înalte și zvelte
în care atârnau lăcomii și trădări
străjuiau ca niște mirări
o răscruce cu poteci haiducești și destine,
deasupra Vlaicu survola rănile Carpaților
iar la zenit Slavici scria un basm cu suspine.

Dar iată un cap de lup și-un tricolor!
Între primul și ultimul
pașii sărmanei mele țări mă dor!

Dar iată Columna lui Traian și Coloana lui Brâncuși!
În prima și mai ales în ultima
simt că va veni izbăvirea acuși!

Pe ulița ce traversează în lung
și în cer țara mea mereu tulburată,
căutând pacea până acum niciodată aflată,
am trecut azi dinspre lacrimă spre apus,
pășind, smerit, alături cu Burebista,
cu Mihai, cu Horea și mai ales cu Iisus.

scrisă cândva, în istoria recentă a Erei Creștine